

*A*lemaal aan het einde van Oakley Road, net voor de rivier het dorpje doorkruist, zit een kleine patisserie. Oakley Cakes is een begrip in de omgeving, er is niemand die de eigenares Row en haar kleindochter Sunny niet kent.

Behalve over de prachtige etalages met bijzondere taarten, raken de mensen vooral niet uitgepraat over de stoel in de hoek van de winkel.

Het lijkt een doodgewone stoel van donkerbruin hout en met spijlen in de rugleuning. Maar volgens oude verhalen zou er een vreselijke vloek op die stoel rusten...

Mensen komen van heinde en verre om de stoel met eigen ogen te zien.

De stoel geeft het slaperige dorpje een bekendheid, die goed wordt benut door de plaatselijke ondernemers.

Er zijn magneten met afbeeldingen van de stoel te koop, net als replica's, handgemaakt door de houtzagerij van Morisson Prince, die tegenover de patisserie woont.

Sinds kort zijn er zelfs rondleidingen door Oakley, die eindigen bij de beroemde stoel.

Tijdens die rondleidingen wordt er antwoord gegeven op de vraag waar de vloek vandaan komt – telkens een ander antwoord. Stuk voor stuk verzonnen verhalen.

Want waar de X voor staat, die in de leuning is gegraveerd, weet niemand.

Maar wie er ook de patisserie binnenkomt, niemand zal de gok wagen om op de stoel te gaan zitten.

Zelfs de grootste scepticus zal rechtsomkeert maken als hij te dichtbij komt, want het maakt niet uit of je in de vloek gelooft of niet.

Wie naast de stoel staat, wordt overvallen door een onbestemd gevoel.

Oakley Cakes is vol warmte en gezelligheid. Maar de sfeer rondom de stoel is anders.

Koud.

Kil.

Eenzaam.

Ondanks het zelfgehaakte kussentje van Row en het vaasje met bloemetjes op de tafel, is er nog nooit iemand op de stoel gaan zitten.

En dus blijft de stoel in de hoek leeg.

Altijd.

Tot deze vrijdagavond.

Deel 1

ONRUST IN OAKLEY

Hoofdstuk 1

DAAR MOET JE VOOR WORDEN GESTRAFT

De meeste winkels zijn vrijdagavond om half-zeven al dicht, maar Oakley Cakes sluit haar deuren pas rond acht uur.

Sunny staat alleen in de winkel, want haar oma moest nog iets ophalen. Waar Row precies heen is, weet Sunny niet. Ze hoopt dat haar oma snel terugkomt.

Sunny vindt het heerlijk om in de patisserie te helpen, maar dan wel áchter de schermen.

Ze smelt de chocolade op de juiste temperatuur en voegt kleurstoffen toe aan het marsepein. Wat ze in de keuken allemaal maken voelt soms als toveren, maar dan met ingrediënten.

Klanten bedienen is helemaal niets voor Sunny, ze heeft er zelfs een hekel aan. Al die oppervlakkige praatjes...

Toch is alles beter dan naar school moeten. Sinds Row haar vorige week van school heeft gehaald om haar fulltime in de win-

kel te helpen, heeft Sunny het gevoel dat ze beter kan ademen.

De deur van de winkel gaat open en het belletje kondigt de komst van een klant aan. Sunny kijkt op en schrikt als ze Duncan, Arthur en Bowie herkent.

Meteen krijgt ze het benauwd, ze voelt de haartjes op haar armen overeind springen en haar spieren spannen zich.

Net als van de stoel gaat er een dreiging van hen uit, ze wil zo ver mogelijk bij hen uit de buurt blijven.

Op school lukte haar dat vaak nog wel, dan vluchtte ze naar de toiletten, maar nu in de winkel kan ze geen kant op. Ze kan de winkel niet onbeheerd achterlaten.

‘Sunny!’ Duncan schreeuwt haar naam. Sunny doet als vanzelf een stap naar achteren – alles in haar schreeuwt *gevaar*, en ze lijken haar angst te voelen. Ze moet hen de deur uitwerken, zo snel mogelijk.

‘Wij komen croissantjes halen,’ zegt Arthur, de grootste van de drie. ‘Heb je die nog?’

‘Ik heb nog,’ Sunny haalt drie croissants uit de vitrine en stopt ze in een zakje.

Ze ziet vanuit haar ooghoek dat Duncan het bordje op de toonbank leest.

Laat je portretteren! Een échte Sunny Fields voor een prikkie.

‘Wat is dit?’ Duncan frons zijn wenkbrauwen. ‘Is dit nieuw?’

‘Het is een idee van Zino,’ verdedigt Sunny zichzelf.

Zino is haar overbuurjongen en hij vindt haar portrettekeningen geweldig. Het leek hem een goed idee om reclame voor haar te maken.

Sunny was het er niet mee eens, ze vond het net staan alsof ze een beroemde kunstenaar is...

Ook al tekent ze steeds vaker klanten en kopen die haar tekeningen graag, het bordje bezorgt haar de zenuwen.

En nu Duncan het ziet, wenste ze vurig dat Zino het bordje nooit had neergezet.

‘Een échte Sunny Fields...’ leest Duncan hardop voor. ‘Nou, dat willen we wel. Toch, jongens?’

‘Ik heb geen tijd,’ zegt Sunny meteen, maar Arthur kijkt de winkel rond.

‘Er zijn helemaal geen klanten,’ zegt hij. ‘Al je tijd is voor ons. Kom op, teken Duncan!’

Duncan trekt zijn winterjas uit en gaat in zijn T-shirt bij de etalage zitten. Hij neemt een overdreven pose aan, waarbij hij voorover zit, zijn biceps aanspant, en met één elleboog op zijn knie leunt.

Sunny probeert langs hem heen naar buiten te kijken, maar de straat is donker en verlaten. Er is niemand die haar kan helpen. Als ze doet wat ze willen, gaan ze hopelijk gewoon weer weg. En dus gaat ze op haar kruk achter de toonbank zitten.

Op haar schoot ligt het nieuwe tekenblok dat Row haar vorige week gaf. Een vervroegd verjaardagscadeau. Er staan al een aantal tekeningen in, voornamelijk van de klanten van vandaag.

Sunny bladert snel langs haar nieuwste portretten, op zoek naar een lege bladzijde.

‘Schiet je op?’ roept Duncan. ‘Ik heb niet de hele avond de tijd.’

Eindelijk vindt Sunny een blanco pagina en ze zet met trillende handen een paar eerste lijnen op papier.

‘Hoeveel vraag je eigenlijk voor zo’n tekening?’ Arthur loopt om de toonbank heen.

Sunny wil zeggen dat hij hier helemaal niet mag komen, maar haar stem blokkeert en Arthur staat al naast haar.

‘Tien,’ zegt Sunny dan.

‘*Tien*?!’ Arthur lacht. ‘Voor een velletje papier?’

Bowie loopt nu ook om de toonbank heen om mee te kijken.

Met Arthur en Bowie naast zich, lukt het Sunny nauwelijks om zich te focussen. Ze voelt hun blikken branden en haar handen trillen onophoudelijk. Sunny begint met Duncans donkere ogen, gevolgd door zijn scherpe neus en smalle lippen. Nu ze hem tekent, ziet ze dat hij eigenlijk heel knap is. Gevaarlijk knap.

Hij lijkt ook veel ouder dan hij is met zijn zestien jaar. Tijdens de laatste schooltrip die Sunny met haar klas maakte, dachten mensen van het museum dat Duncan een docent was.

De tekening is bijna klaar. Als laatste voegt Sunny schaduwen aan het portret toe. Langs zijn kaaklijn en onder zijn halflange haar dat als twee boogjes over zijn voorhoofd hangt.

En dan is de tekening af. Tot Sunny’s grote opluchting is hij goed gelukt, misschien is het wel het beste wat ze vandaag heeft gemaakt.

Sunny scheurt hem voorzichtig van het tekenblok en legt hem op de toonbank. Haar hart bonkt, haar handen zijn klam.

Duncan komt overeind en bekijkt zijn portret. Ze ziet dat hij even schrikt van de gelijkenis, maar dan legt hij de tekening achteloos terug op de toonbank.

‘Dit lijkt nergens naar,’ zegt hij. ‘Hier ga ik echt niet voor betalen.’

Sunny pakt de tekening terug.

‘Sterker nog, hier ga jij voor betalen.’

Voordat Sunny beseft wat er gebeurt, grijpen Bowie en Arthur haar beet en sleuren haar mee. Wat zijn ze van plan?! In paniek klampt ze zich vast aan de toonbank, maar Arthur wrikt haar vingers een voor een los.

‘Je hebt me beledigd,’ zegt Duncan. ‘Daar moet je voor worden gestraft. Héél even zitten, meer niet.’

Met een schok beseft Sunny ineens wat ze van plan zijn. Ze willen haar op de stoel zetten... ‘Nee!’ Sunny schreeuwt het uit. ‘Nee, niet doen!’

Ze komen dichterbij. Sunny ziet de houten stoel met de X in de leuning.

De meeste toeristen maken er een spelletje van, dagen elkaar uit hoe dichtbij ze durven komen, maar zij blijft er het liefst zo ver mogelijk vandaan.

‘Niet doen,’ roept Sunny nog een keer, haar keel dik van angst.

Ze probeert zich los te wurmen, maar de twee jongens zijn veel sterker.

‘Niet zo moeilijk doen, Sunny,’ hoort ze Duncan lachend roepen. ‘Het is maar een stoel.’

Sunny gilt, schopt en vecht. Ze voelt de kou toenemen, het vreselijke gevoel overvalt haar, zoals altijd.

Eindelijk kan ze zich lostrekken en ze krabt uit alle macht.

‘Au!’ Arthur grijpt naar zijn wang. ‘Freak!’

Woedend grijpt hij haar nog veel steviger vast. Sunny gilt opnieuw, maar dit keer ook van de pijn in haar pols.

Ze zijn bij de stoel. Sunny’s hart gaat als een razende tekeer.

‘Zitten, jij,’ gromt Arthur en hij duwt haar hardhandig omlaag.

Ze doen het echt. Ze zetten haar op de stoel...

Maar dan ineens klinkt het belletje van de winkel.

‘Laat haar los,’ roept een zware stem. ‘En wel nu!’

De greep om Sunny’s arm verslapt.

‘Wat heeft dit te betekenen?’

Arthur en Bowie doen een stap naar achteren.

Sunny zet een paar struikelende passen bij de stoel vandaan en dan ziet ze Morisson Prince in de deuropening staan, de overbuurman. Hij is zeker een kop groter dan Arthur.

‘Nou?!’ De stem van Morisson dondert door de winkel.

‘Niets, meneer,’ zegt Duncan.

‘Niets? En waarom gilt zij dan zo?’

Duncan kijkt naar Sunny. ‘Dat was een grapje.’

‘Is dat zo?’ Morissons ogen vernauwen zich. ‘Zo ziet het er anders niet uit.’

Dan houdt hij de deur open.

‘En nu wegwezen!’

‘Maar meneer,’ begint Duncan.

‘NU!’ Morisson kijkt Duncan woedend aan. ‘Of ik werk je eigenhandig de winkel uit.’

Even is het stil.

Duncan doet langzaam een stap richting de deur.

‘Weet u wel wie ik ben, meneer?’

‘Een irritant mannetje,’ zegt Morisson. ‘En meer hoeft ik niet te weten.’

‘Ik ben een Brown,’ zegt Duncan.

‘Al was je de koning!’ brult Morisson.

‘Kom.’ Duncan wenkt Arthur en Bowie. ‘We gaan.’

Arthur werpt een laatste felle blik op Sunny. Op zijn wang zit een vuurrode kras van haar nagels.

Dan gaan ze eindelijk weg.

Zodra ze uit het zicht zijn, kijkt Morisson naar Sunny.

‘Alles oké, meisje?’

Sunny werpt een snelle blik op haar pols, die vuurrood ziet.

‘Ja.’ Ze trekt de mouw van haar trui naar beneden. ‘B-Bedankt.’

‘Dit was echt niet goed,’ zegt Morisson. ‘Je kunt erover denken om aangifte te doen?’

Aangifte. Sunny ziet het al voor zich.

‘Het is al goed,’ zegt ze snel.

‘Moet ik hier blijven tot sluitingstijd?’

Ergens is het een aantrekkelijk aanbod, maar dan schudt Sunny haar hoofd.

‘Nee hoor, dat hoeft niet. Row komt zo terug.’

De drie croissants liggen vergeten op de toonbank.

Row is nog steeds niet terug en het is inmiddels kwart voor acht.

Waar moest haar oma zo laat op de avond nog naartoe?

Sunny kijkt naar de stoel in de hoek. Wat was er gebeurd als Morisson niet op tijd was binnengekomen? Hadden ze haar dan écht op die stoel gedwongen? Sunny wil niet weten hoe dat geweest zou zijn...

Moet ze haar oma straks eerlijk vertellen wat er is gebeurd?

Misschien maar beter van niet... Ze hoopt maar dat Morisson ook zijn mond zal houden.

De bel van de winkel rinkelt.

Is dat Duncan?!

Met een schok komt Sunny overeind, maar dan ziet ze in de deuropening een vrouw staan. De temperatuur in de patisserie daalt door de windvlaag die met haar mee naar binnen komt.

De vrouw sluit de deur, maar de kou blijft in de winkel hangen.

Wie is ze?

De vrouw is niet van hier, Sunny weet zeker dat ze haar nooit eerder in het dorp heeft gezien, want dit opvallende uiterlijk had ze echt wel onthouden.

De vrouw heeft prachtig dieprood haar, strakke wenkbrauwen en een spitse neus. Haar huid is bleek, maar niet op een ongezonde manier.

Sterker nog, ze ziet er sterk en krachtig uit.

Wat komt ze in Oakley doen? Is ze misschien op doorreis?

De vrouw loopt naar de hoek en kijkt vol interesse naar de stoel. Nu weet Sunny het zeker: ze moet wel een toerist zijn.

‘Hallo. Wat wilt u?’ Sunny probeert vriendelijk te klinken, maar het lukt haar nauwelijks. Ze is moe, ze heeft vandaag geen zin meer in gesprekken.

De vrouw kijkt geschrokken op, alsof ze Sunny helemaal niet had gezien.

‘Wilt u iets bestellen?’

Het valt Sunny op dat de vrouw geen jas draagt, ondanks de tijd van het jaar. In Oakley is het vaker koud, maar dit is de strengste winter sinds jaren en er wordt de komende dagen veel sneeuw verwacht. Het wordt waarschijnlijk zelfs een witte kerst.

‘De Choco-Loco is erg populair.’ Sunny wijst op de vitrine. ‘En de Cherry-Much is erg lekker. Mierzoet, dat wel.’

Ze wijst op het gebakje met roze slagroom en een rode, marsepeinen kers erbovenop.

Vaak wordt die door kleine kinderen besteld, net als de Unicorn-Fantasy.

Sunny vindt de namen van de gebakjes overdreven, maar volgens Row dragen ze bij aan de hele beleving van de winkel. En waarschijnlijk heeft haar oma gelijk, want ze zijn bijna dagelijks uitverkocht, hoeveel ze er ook maken.

‘We hebben nog één schoen over.’ Sunny wijst op de etalage, waarin haar nieuwste kunstwerk staat. Een zwarte schoen met veters, compleet eetbaar.